

A polidori

Juhász Viktor

1.

Fázósan állt az angol tél közepén. Dél körül még sütött a nap, de azóta megérkeztek a felhők, mintha az égbolt lett volna a kedve lakmuszpapírja, fokozatosan koszolódó, roppant felület.

Az angol tél egyszerre volt egy hely, az egyetem parkja Londontól ötvenkilenc percre, meg egy hangulat, tea tejjel és cukorral, a nedves fű illata, a viktoriánus főépület tömbje az esőben. Régebben élvezte volna minden pillanatát, most azonban csak csikorgatta a talpa alatt a kavicsokat. A centire nyírt gyepet nézte, milyen harsogóan zöld még most is.

Rá kellene gyújtani, gondolta hirtelen, komor arcú főhősnek tűnni a főépület tetőtornyainak kísértetfilm-sziluettje alatt. De nem dohányzott, ezért maradt, aki volt, szomorú, eltökélt magyar egyetemista messze otthontól, lassan átmedvesedő cipőben, aki éppen most hozta meg az elmúlt fél év legfontosabb döntését.

A kovácsoltvas kapuszárnyakon túl a falu várta, maga a vidéki Anglia, amit kezdetben annyira szeretett, a vörös téglás egyenházak, a vasútállomás.

Mire teljesen átfagyott, befutott a vonat.

Egész úton azt nézte, hogyan keni szét az ablakon az esőcseppeket a szél, és arra gondolt, mennyire gyűlölt visszatérni az üres szobájába Londonban. Ahol elég leülni az ágyra, és azonnal megrohanja a

A polidori

szorongás, az összes nyomorúságos gondolata, amivel napközben, máshol, emberek között nem foglalkozott, de esténként visszatértek, kiszívták minden erejét, és aludni sem hagyták.

Pontosan olyanok voltak, mint a vámpírok.

2.

A vámpírokkal kezdődött minden, október utolsó estéjén, amikor összegyűltek az egyetemen. Mind a tucatnyian, az egész Viktoriánus média és kultúra szak. A kurzusokról már ismerős arcok, akik az első másfél hónapban mindössze félmondatokat váltottak az órák utáni percekben, most várakozóan méregették egymást a tőklámpásokat és csontvázakat formázó sütemények fölött.

– Christopher, igaz? – kérdezték tőle az asztalnál.

– Kristóf – motyogta ő zavartan, és udvariasan hallgatta, hogyan próbálják kimondani a nevét.

Az egész ismerkedős este Ethan, a lelkes tanársegéd ötlete volt. Bőrfoltos könyökű zakójában, puha, vöröses szakállával pontosan úgy festett, mintha egy brit tudósokat klónozó kormányprogramból szökött volna. A szakhoz kapcsolódó kötelességei mellett gyógyíthatatlan horrorfilm-mániában szenvedett, ezért úgy gondolta, stílusosan Halloweenre időzíti a találkozót.

A polidori

Ethan volt az egyetlen, akivel valóban *beszélgetett* egyszer. Triviális ügyben kopogott be hozzá, de hamar megtalálta vele a közös hangot. A lakótársai egy másik világban éltek, minden értelemben: az éjszakai Londonban dolgoztak, nappal a honfitársaikkal találkoztak, és ha álmodoztak, akkor teljesen másról tettek.

Akkor, október végén még óvatos lelkesedés dolgozott benne és különösen nagy reményeket fűzött a nőnemű hallgatókhoz. Igyekezett úgy összeválogatni aznap ruházatát, hogy lezser, mégis egzotikus külhoni eleganciát sugározzon, és lehetőleg ne legyen egyértelmű, milyen sokáig ácsorgott a szekrénye előtt.

Ott volt Fiona, a vörös hajú amerikai, aki hangosan nevetett és fonatokban hordta a haját. Karolina, a bűbajos svéd műfordítóhölgy, aki mindig mosolygott, ellentétben Lucyvel, az angol lánnyal, akit szépnek nem lehetett nevezni, de amikor megszólalt, minden külföldi végzetesen beleszeretett arisztokratikusan brit akcentusába.

A falakat régi némafilm-poszterek reprodukcióival dekorálták ki, hangsúlyozva a korábban beharangozott tematikát.

– Igazi különlegességet tartogattam mára – mondta Ethan az egybegyűlteknek. – Az előző hetekben mást sem csináltak, mint Bram Stoker *Drakuláját* elemeztétek. Mi más illik jobban Halloweenhez, mint egy borzongató klasszikus. Hölgyeim és uraim, Murnau *Nosferatuját* fogjuk megnézni, egyenesen 1922-ből!

Székek zörögtek, lekapcsolták a lámpákat, és elkezdődött a film.

A polidori

A *Nosferatuban* várakozásaival ellentétben semmi nevetséges nem volt. A német némafilm inkább emlékeztetett egy régi mesekönyvre, ahol az elnagyolt illusztrációk miatt még valóban van valami ijesztő a rémekben. Kékesen derengő, külső éjszakákat váltottak sokat sejtető, de egyszerű díszletek, férfias nőket mentettek meg a hangsúlyozott sminktől kissé nőies vámpírvadászok. És persze ott volt maga a vámpír, a merev mozgású, denevérszerű szörny fekete, puritán ruhájában.

A film kulcsjelenetét, Nosferatu falra vetülő torz árnyékát, a horrorfilmnézők tudatalattijába beépült örök szimbólumot még Kristóf is ismerte.

– A *Nosferatuban* bukkan fel először az a popkulturális motívum, hogy a vámpír belepusztul a napfénybe – magyarázta Ethan tele szájjal. – Drakulának még nem akadtak ilyen problémái, de Murnauék valamiért úgy gondolták, a vámpíroknak illendő elégni a napfényben. Ez azóta elfogadott része a mitológiának, bár Coppola napszemüveget adott a grófra és ismét kiküldte az utcára. Érdekes, hogyan alakulnak a vérszívó mítoszok, igaz, Christopher?

A film után mindenkinek eszébe jutott, hogy Magyarországról jött, furcsa neve van, ropogós akcentussal beszél, és hirtelen úgy bántak vele, mint egy képzett vámpírszakértővel.

– Gondolom – jegyezte meg óvatosan, és szemrehányó pillantást vetett az egyik filmplakát felé, ahol Lugosi Béla pózolt Drakula köpönyegében.

A polidori

– Most már ideje lesz elmennem hozzátok – mondta Ethan. – Mindig is látni akartam azokat a romos kastélyokat és a sűrű erdőket. Drakula nyomában! Mint egy könyv címe, nem?

– Igazából Drakula Erdélyben élt – mondta erre ő zavartan –, és nem is magyar volt, hanem... – De látta, hogy nem figyelnek rá.

– Ott van az óra, amiben kísértetek laknak, nem? – kérdezte Karolina.

– Az Prága – mondta Fiona, aki szerelmes volt Európába, amióta rájött, hogy itt vannak kétszáz évesnél régebbi városok.

Ethan drámai mozdulattal Lugosi Bélára mutatott.

– Ha már témánál vagyunk, ne felejtjük el, hogy magyarok készítették a világ legelső vámpírfilmjét is! Igaz, Christopher?

– Az nem amerikai volt? – kérdezte. – Lugosival?

– Nem, nem – mondta Ethan. – A másokra gondolok. A titokzatos némafilmre, amiről állítólag Murnau másolta a sajátját.

A következő pillanatban sajnos el kellett oszlatnia egy rettenetes félreértést a Rubik-kockával kapcsolatban, ahonnan egyenesen következett annak a tisztázása, hogy az első számítógépet is magyarok készítették. Elnyalasztotta az alkalmat, pedig rá akart kérdezni erre az állítólagos magyar némafilmre.

Nem is jutott eszébe a dolog, amíg a vonaton nem ült. Az utolsó szerelvénnyel ment vissza Londonba. A szétdobált bulvárlapokat

A polidori

olvasgatta, különösebb érdeklődés nélkül, és hirtelen azon kapta magát, hogy a vámpír falra vetülő árnyékára gondol. *Magyar. Vámpír. Némafilm.* Csodálatosan hangzott.

Gondolatban hozzátett egy tételt ahhoz az igen hosszú listához, aminek mind utána kellett néznie a könyvtárban.

3.

Szeretett listákat írni, majd később módszeresen lehúzogatni róla a tételeket. Ettől rendezettebbé vált a világa, és úgy érezte, halad is benne valamerre.

Mielőtt elindult volna Angliába, élete leghosszabb listáját állította össze. Gondolatban az elvárásainak is csinált egyet, kicsit szégyenkezve, mert tudta jól, hogy nem számíthat romos udvarházakra, végtelen lápvidékekre és kopogó konflisokra. De azért örült volna, ha mégis.

Végül szeptember elején érkezett Nagy-Britanniába. Életében először járt külföldön, mert a Magas-Tátrát nem számolta – alig hét éves volt, és csak a hegyekre emlékezett –, ezért huszonnégy éve dacára egészen megilletődve ácsorgott a stanstedi repülőtéren. Úgy félt, mint még soha életében, és erre még csak rendes köd sem volt odakint. Visszataszító európaisággal ragyogott a napfény.

A polidori

A magyar kapcsolat a parkolóban várt rá, és első néhány mondatából kiderült, hogy ami neki az élete legfontosabb napja, az *a* Feri számára nem több, mint egy fuvar a szállásra. Vártak még egy magyart, szótlanul álltak a centire nyírt gyep mellett, ami zöld volt ugyan, de valami megmagyarázhatatlan módon *másként zöld*. Frissen vágott fű illata szállt a szélben, és Kristóf gyorsan kipipált egy tételt fejben őrzött listájában.

Az elviselhetetlenné váló csendet végül *a* Feri törte meg.

– Aztán mit fogsz csinálni idekint? Pincérkedés? Konyhai meló? Szobafestés?

– Tanulni fogok – felelte ő. – Egyetemen, ösztöndíjjal.

– Aha – mondta *a* Feri furcsa hangsúllyal, és hagyták, hogy ismét közjük telepedjen a kényelmetlen csend. Pár perccel később befutott a másik magyar, aki szerencsére végig szóval tartotta őket.

A ház, ahova a szállást intézték, legalább pontosan olyan volt, mint amire számított. Piros téglapülete, mellette tucatnyi ugyanolyan, parányi előkert, odabent lépcső az emeletre, szemben konyha, jobbra nappali, elektromos kandalló.

– A lakbért hétfőnként szedjük – mondta *a* Feri. – Csehekkal és lengyelekkel fogsz lakni. Jó fejek, ne aggódj.

A jó fej csehekből és lengyelekből néhány elmosódott arcot megrengeteg kitergetett ruhát érzékelt. A szobája kicsi volt és üres, de egy bizonyos szögből, a parkolón át rá lehetett látni egy parkra.

A polidori

Nem mert lemenni a konyhába, mert akkor beszélgetni kellett volna a többiekkel. Inkább nézte, amint lassan beesteledik.

Balra a fák, jobbra az egyforma házak felett roppant gáztartályok fémcsontvázai, kopott vörös téglák, súlyos vonatok kattogó lármája az éjszakában.

4.

Egy egész füzetlapot telefirkált az el nem küldött levelek piszkozataival.

Október 14.

Megnéztem a kötelező londoni dolgokat: a Trafalgar Square-t a szökőkutakkal, a Piccadilly Circus fényreklámját. Holnap megyek ki az egyetemre először. Hiányoztok.

Október 16.

Emlékszel még a tanulmányi osztályra otthon? Na, ez nem olyan. Úgy kezelnek, mint egy emberi lényt. A többieket üdvözlöm. Írhatnának néha. Vagy kijöhetnétek, alhattok a padlón. Elkezdted már tanítani?

A polidori

Október 17.

Tudom, abban egyezünk meg, hogy nem írok. Mégis jó lenne néha tudni rólad. Csak valamit. Apróságokat. Még mindig úgy gondolom, hogy el kellett jönnöm.

Október 18.

Nem hiányzik:

ostoba emberek

bürokrácia

kisztílúség

rugalmatlanság

Sokáig nézte a vázlatokat, de nem igazán látta, mit írt. Valami más motoszkált a gondolatai között, ami egyre erősödött, formálódott, amíg egyszer csak ki nem kristályosodott annyira, hogy felcsapjon egy teljesen üres oldalpárt és kapkodva jegyzetelni kezdjen.

1921-ben, írta, egy évvel a Murnau-féle Nosferatu előtt egy Lajthay Károly nevű magyar filmrendező elkészítette a világ első vámpiros témájú némafilmjét. Ez a Drakula halála. A film eltűnt. Állítólag Bécsben bemutatták, de alig pár képkocka maradt belőle, meg egy

A polidori

regény, ami valószínűleg a forgatókönyv alapján készült. A szinopszis nyomasztó történetet sejtet. A helyszín egy elmegyógyintézet, ahol a főhősnőt ápolják. Azt hiszi, hogy Drakula üldözi. Orvosok, kések, álmok, nász. Murnaut perelték is később.

Este kocsmázni mentek Ethannel, elméletileg beszélgetni, de alig hallották egymást a ricsajtól. A *pub* 19. századi hodály volt, kopott piros bársonyszőnyegekkel és csillogó rézszerelvényekkel.

– Tudom, hogy ez még kevés ahhoz, hogy a filmmel foglalkozzak, de szeretnék – mondta óvatosan a tanársegédnek. – Rendkívül kevés a forrás, persze magyarul, mert más nyelven semmi nincsen. A rendezőről semmit sem tudni, a szereplők szintén eltűntek, kritika talán nem is született soha. Hol olvastál erről a filmről?

– Egy horrorfilmekkel foglalkozó tanulmányban említették, alig egy fél mondatban – mondta Ethan. – Nézd, az ilyen témák a legjobbak, ha publikálni akarsz. Lesz mit kutatni, de velünk ellentétben te nem akadsz fent a nyelvi akadályokon. Izgalmas, egzotikus, mégis köthető a szakhoz. A távolság meg ma már nem hátráltat semmiben egy kutatót.

– Ez nem igazán a mi területünk, nem?

– A publikálásnak ez még nem akadálya. *Én* belevágnék, ha értenék magyarul – mondta Ethan, és hozott még egy kört.

– Egyébként jól érzed magad itt nálunk? – kérdezte.

A polidori

Kristóf most legszívesebben azt mondta volna, hogy bizony, a tervek szerint alakul minden. Hiszen ezt akarta régen is, repülőre ülni, bebújni a városokba, megismerni a titkaikat, lakóikat, szokásaikat – pazar dolog, és most pontosan ezt teszi, amíg tovább nem áll, újabb városokba, újabb országokba.

De úgy gondolta, a túlradó lelkesedés túlságosan is kelet-európai lenne.

– Megvagyok – felelte inkább.

– *Cheers* – mondta Ethan.

5.

ami jó:

a zöld színek

nagy az ég

*háromszögletű tuna and sweetcorn szendvicsek a parkban, kávé
papírpohárban*

a metró

Kényszeresen leírt mindent, a benyomásokat, a jót, a rosszat. Amikor csak tehetette, a várost járta. Metróval, busszal és leginkább

A polidori

gyalog. A brit főváros különleges hely volt a számára, nem is egy, hanem sok egymásra rakódott London, és mindet fel akarta fedezni.

Az a London, amiből otthon szakdolgozatot írt, a 19. század gyarmatbirodalmának szíve volt, amit hónapokon át demográfiai táblázatokon, kortársak feljegyzésein és Doré komor metszetein át nézett, amíg el nem készült a tanulmánnyal, ami ezt az ösztöndíjat is szerezte.

A valóságban London tényleg egy külön világ volt, csak más, saját szokásokkal, szagokkal és kultúrákkal. Fehérre csempézett külön alvilággal, ahová az igazán régi metróállomásokon lift helyett még vas csigalépcsőkön kellett lejutni.

Az egyetem egy órányira volt vonattal. Lakhatott volna a közeli faluban is, de hallani sem akart róla. Neki London volt az álom, amit fel kellett fedezni, előre csomagolt szendvicsekkel meg egy almával az útikönyv mellett, és titokban bízott benne, hogy ha úgy alakul, ő is újabb történetszörnyeket költöztethet a régi házakba.

6.

British Museum

Tower of London

Westminster Abbey

A polidori

Egy napsütéses szombati napon mentek el először a Camden Lockhoz. Az egykori raktárakba telepített üzletekben és bolhapiacokon nyüzsgött a tömeg. Akkor és ott szerelmes volt Camdenbe és szerelmes volt Karolinába, a szőke svéd lányba, aki vicces pólókat válogatott mellette. Ezt Camdennek nem mondhatta el, de Karolinának szerette volna.

Az elmúlt hetekben együtt fedezték fel Londont. Karolina elmesélte, hogy az édesapja Svédországban újságíró és van egy saját halászhajója. Cserében elmesélte Karolinának, hogy az édesapja a titkosügynökként dolgozott a kommunizmusban.

Karolina volt az egyetlen ember a kurzuson, aki nem hitte el a történetet. Azt, ahogyan nevetett rajta, könnyű volt jelzésnek venni, a camdeni szombat pedig ígéretes folytatásnak tűnt.

Currys csirkét ettek a vontatócsatorna partján, és Karolina elmesélte, hogy azért ilyen jókedvű, mert hamarosan megérkezik a barátja és összeköltöznek az egyetem melletti házak egyikében.

Még ittak egy kávé, meg vissza kellett menni egy kabátért. Közben sokat beszélgettek, semmiségekről.

Másnap hirtelen átlépték az évszakokat elválasztó láthatatlan határvonalat, és hiába volt előtte ragyogóan kék az ég, a következő reggel szemerkélő esőket hozott és nyirkosak lettek az utcák.

7.

– Teljesen behülyültél a vámpírjaidba – mondta Ludmita. *Vempijörsz*, valahogy így mondta, miközben mosolyogva hátracopfozta a haját. Olyan gyönyörű, hófehér karja volt, mint egy antik szobornak. – Jó, Gary Oldman vámpírjáért én is meghülyültem volna kicsit.

A konyhában ültek és teát ittak. Odakint eltökélten szakadt az eső. Kicsit tudathasadásos érzés volt: két kelet-európai egy takaros angol lakónegyed közepén a kilós kiszerezésű zsákból adagolja a teafüvet, majd keveri a bögrébe a tejszínt meg a cukrot.

Ludmita egyike volt az ígéret földjére érkező lengyelek ezreinek. Mivel a bölcsészkar befejezése előtt igazolt át jól kereső londoni pincérnőnek, legalább megértette, miről beszél neki angolul a magyar *Krisztof*, és a pénzen kívül másról is lehetett társalogni vele.

– Mert Coppola szerelmes filmet csinált a véres mítoszból. Jó az, gyönyörű, csak nem az igazi.

– Miért, milyen az igazi?

– Véres. Kegyetlen. Érzelemmentes. Bár azt sem Stoker találta ki, hanem egy másik író, Sheridan LeFanu. Ő Carmilláról írt, a démoni lesbikus vámpírról. De ha az igazi, eredeti vámpírra gondolsz, akkor az dr. Polidori teremtménye, és egyébként egy rossz ficsúr.

A polidori

– Polidori?

– Lord Byron orvosa volt. 1816-ban Byron, Percy Shelley és Mary Shelley meg ő egy svájci tó partján laktak egy villában. A vihar miatt napokra bezárkóztak, ezért fogadásból mindannyian nekiálltak könyvet írni. Mary Shelley itt hozta össze a *Frankensteint*, Polidori meg a *Vámpírt*.

Mindig túlságosan belelkesült, ha a kedvenc témáiról beszélhetett, de Ludmita legalább nem nevette ki ezért.

– Gondolj csak bele! – magyarázta a lánynak. – Az első alkalom, hogy egy vámpír egy irodalmi alkotás hőse lett. Amit aztán kiadtak Lord Byron neve alatt, meg elfelejtették az igazi szerzőjét. Pedig ő engedte szabadon a szörnyet.

– Szegény – mondta Ludmita átérzéssel, és látszott rajta, hogy komolyan gondolja.

Aztán becsődültek a többiek, és lármásan csörömpölni kezdtek az evőeszközökkel meg az edényekkel. A felfordulást kihasználva gyorsan felsurrant a szobájába.

Mindig megfogadta, hogy legközelebb több időt tölt a lakótársaival. De Ludmita egy hét múlva hazautazott, és utána már nem volt kedve az egészhez.

8.

Kedvetlenül nézte a tanulmány romjait. Pár hete ugyanez a mennyiség még kiváló alapozásnak tűnt, de azóta sem készült hozzá semmi.

Amilyen könnyűnek tűnt az egész – hiszen a rendelkezésre álltak a brit könyvtárak, a budapesti kapcsolatai és az egész internet –, hamarosan kiderült, hogy nem képes a regénybéli tudósok könnyedségével tényeket előásni a semmiből. Tehetetlennek érezte magát ilyen messzire otthontól, ahol úgy gyűjtögette a darabkákat, mint egy kirakós részleteit – egy olyan kirakósét, aminek néhány szétszóródott részét el sem érte innen. A kezdeti lelkesedés után pedig egyre kevésbé hitt abban, hogy bármi kideríthető a *Drakula haláláról*.

Vagy a kedve ment el az egésztől és csak ürügyeket keresett, hogy mással foglalkozzon. A tanulmány gondolatvisszaverő felületté vált. Ha koncentrálni próbált rá, ezerfelé szóródtak és torzultak az ötletei.

Az esszéből egyelőre egyetlen angol sor létezett, akkurátusan a képernyő közepére pozicionálva, félkövérrel, aláhúzva, *Essential Changes in Mood and Storytelling in the Adaptation of Bram Stoker's Dracula to Screen in the First Hungarian Vampire Silent Movie*, mellé még odatette, hogy (munkacím!!!), alatta üres sorok, meg pár magyar nyelvű kezdőmondat.

A polidori

Polidori óta eltelt pár évszázadban rendkívüli módon elterjedtek a vámpírtörténetek és a vámpírok is egyre tovább fejlődtek. A film az életciklusuk következő fázisa, ahová igen hamar eljutottak a regényként kiadott Drakula után.

Abban biztos volt, hogy 1921-ben egy erdélyi származású magyar filmrendező, Lajthay Károly leforgatta a saját *Drakula*-változatát. A történet egy hegyi faluban, a bécsi elmegyógyintézetben és a Drakula-kastélyban játszódott. Főhőse Mary, a tébolyda látogatója, ahol egy őrült Drakulának képzeletét magán.

Innentől némileg zavarosabbra vált a történet, felbukkantak az ál orvosok meg egy végzetes álom, ahol a végén Drakula erőszakkal kastélyába hurcolja és menyasszonyi ruhába öltözteti a főhősnőt. A kép, ahol a vámpír tizenkét gyönyörű asszonyával készül az újabb pokoli nászra, különösen megmaradt benne.

Lux Margit, írta fel a színésznő nevét két felkiáltójellel. Legalább olyan hihetetlen névnek tűnt, mint a Nosferatut alakító Max Schreck.

És ezzel véget is ért minden tudása, elfogytak a tények. Egyetlen odavetett félmondatot talált még a díszletekről, a roppant márványtermekről és végtelen, sötét folyosókról. Mintha csak álmodta volna ezt az egész filmet, aminek a végét egyáltalán nem ismerte.

A polidori

Elkeseredetten próbálta visszafogni a képzeletét. A rejtélyes némafilm nem hagyta nyugodni. A tudatalattija éjszakánként elővette, forgatta és a fantázia puha anyagával töltötte ki a tények közötti tátongó űrt.

Ült a könyvtárban. Ült a parkban. Ült a vonaton, a lakásban, a konyhában.

Aztán rászokott a kávézókra. Kezdetben váltogatta a belvárosi láncokat, ahol kényelmesek voltak a fotelek és lehetett olvasni. Ha már a tanulmánnal nem haladt semmit, figyelemelterelésként történetcsírákat írogatott a füzetébe, kényszeresen. A londoni metróról, ahol pogány istenek versenyeznek éjjel az alagutakban, élő szerelvényeket hajszolnak ostorral a sötétben; detektívekről és nemezisekről.

A legtöbbet azon a gondolatszikrán töprengett, ami a Museum of London kiállításán jutott eszébe, a pazarul rekonstruált, viktoriánus utca-dioráma közepén. A díszlet-trafik sehová sem vezető ajtaját nézte, és egy magyar vámpírra gondolt, akit némafilmbe zártak az ellenségei, hogy ne teremthessen újabb rémeket Budapestre.

Az egyik budapesti ismerőse antikváriumból megszerezte és elküldte neki postán a *Drakula halálából* készült könyv fakszimile kiadását. A vékony füzetke fekete-narancs borítóján rémpofa

A polidori

vicsorgott, szerzőt nem tüntettek fel rajta. A korabeli kiadó definíciója szerinti *fantasztikus filmregény* a századelő ponyváinak hagyományos stílusában íródott és hatalmas csalódás volt.

Kristóf most jött rá, hogy magyar vámpírtörténet alatt végig mást értett. Még mindig nem tudta volna megfogalmazni, pontosan mit, de határozottan nem egy alpesi faluba helyezett melodramát, ahol egyetlen szereplőnek sem volt magyar neve, a történet pedig folyamatosan egyensúlyozott a mesterkéeltség és a bumfordiság határán. Nagyon úgy festett, hogy téves elképzelései voltak a *Drakula haláláról*, viszont mégis ideális alapanyag lehetett a fejében formálódó gondolatokhoz.

A megoldás nem sokkal később, teljesen váratlanul érkezett, és észrevétlenül feleltette el vele a megírandó tanulmányt.

Könyvet fog írni a vámpírfilmről, az igaziról, amit elképzelt, ami lehetett volna. Egyetem után fog nekilátni, felhasználva mindazt a tudást, amit magára szedett a szakdolgozatig, és ötvözi magyar kulturális háttérével. Természetesen munka közben keresztül-kasul utazik majd Nagy-Britannián, élményeket gyűjt. Noteszbe fog jegyzetelni és kávézóknál kopog majd laptopon.

Egy igazi vámpírról fog mesélni. Titkokról, kutatásról és kalandokról.

A polidori

A vámpírokkal kezdődött minden. Amikor stílusosan október utolsó estéjén összegyűltek az egyetemi alagsorban, a feladat intellektuális rejtélynek tűnt csupán. Az elveszett magyar némafilm rejtélye azonban hamar túlnőtt legvadabb elképzeléseiken is, a szálak pedig egyenesen az életre kelt rémálom közepébe, a múltba és Európa dohos szívébe vezettek.

Aztán megtörtént az első haláleset, amit a rendőrök öngyilkosságnak gondoltak, és felbukkantak az első vámpírlegendák. A nyomok lezárt irattárakba és üres házakba tartottak. Filmfelvételekre rögzített titkokat ástak elő. A hét filmszínész, akik mind bezárt szobákban haltak meg hét év lefogása alatt. Az üldözők felbukkanása. A folyamatosan fogyatkozó csapat versenyfutása az idővel, München, Bécs, Prága utcái télen, pisztolylövések a régi filmgyárban, viszályok, árulás és keserves szerelem, míg a végén teljesen egyedül, egy koszos budapesti hotelszobában ő maga fejtette meg egy megsárgult jegyzetfüzet odavetett utalását, hogy az, legnagyobb döbbenetére, ide, az egyetemre vezesse vissza. Ahonnan minden elindult, és ahol a végjátékban végre szembenézhetett az arctalan ellenséggel. Mindvégig orruknál fogva vezette őket, de a szakadó esőben, a tetőtornyok gótikus csipkái között sor kerülhetett a végső leszámolásra.

Mindössze eddig jutott a jegyzetfüzetben, a hangulatképek, levélkezdemények és esszévezérlatok mellett. Egy gondolatban létező bestseller szilánkjai; egy lappangó betegség látható tünetei.

A polidori

Azt ugyan még nem tudta, ki lesz az arctalan ellenség, mi köze az egésznek a némafilmhez és milyen titkokra vadásznak, de ez majd kialakul idővel, gondolta. Még sohasem írt regényt, de nem tűnt *annyira* nehéznek.

Azt sokkal tisztábban látta, mi lesz utána. Irodalmi ügynököt bérel, eladja a könyvet egy kiadónak, hatalmas hírverést csapnak majd neki, végre rendesen lefényképezik, fekete-fehérben persze (gyárban vagy temetőben, ezt még nem döntötte el).

Még két könyvet fog írni, hogy meglegyen a trilógia. Később átteszti székhelyét az Egyesült Államokba. Ott még magányosabb lesz, még vadabb gyűlöletből ír, mint addig, megváltozik a stílusa, így viszont befogadják a magasirodalmi kánonba, amíg a kokain és a pia el nem veszi az eszét és az energiáját teljesen. Kiegészítve, de *nemesen kiégve* szobát vesz ki egy útmenti motelben a sivatag közepén, stílusosan karácsony estéjén, az ágyon rengeteg kábítószer és két gyönyörű luxusprostituált várja majd, de a fürdőszobatükör előtt pisztolyt nyom a szájába és meghúzza a ravaszt.

Egészen belefáradt, mire mindezt végiggondolta.

De hogyan szerez az ember kokaint meg pisztolyt? És mit mond két gyönyörű luxusprostituálnak?

De a többi történetkezdeményhez vagy az esszéjéhez hasonlóan ezzel sem tudott mit kezdeni, leszámítva a kezdő mondatot, aminek egy új oldalt nyitott a füzetében. *Végtelen lépcsősoron ment felfelé,*

A polidori

csak húzta maga után a hosszú palástját. Karcos volt az anyaga és kopott, mert a régi filmek éjszakáiból varrták össze. Azt nem egészen tudta, ez micsoda, de fontosnak érezte.

9.

Ethant nem rázta meg különösebben, amikor elmondta neki, hogy nem fogja megírni a tanulmányt. Ettől kicsit csalódottnak érezte magát, mert titokban szeretne volna, ha megpróbálják lebeszélni. Az újabb ötletét viszont Ethan – önmagához képest – igen lelkesen fogadta, és ettől ő maga is fellelkesült.

– Valahol össze lehetne kötni egy másik érdekességgel – magyarázta Ethannek. – Nem sokkal a film után Magyarországon beköszönt a ponyva fénykora. Légiós regények, cowboyok, kémtörténetek, krimik, lemásolt sablonok az angolszász piacról... néhány kivétellel. A gótikus rémtörténet már a 18. században sem honosodott meg nálunk, és ezen az sem változtatott, hogy a vámpír később, Stoker után közhellyé vált. Próbáltam utánanézni a magyar nyelvű vámpírregényeknek ebből a korból, de csak ezt a filmregényt találtam. Ha olyan átütő zsáner lett volna, mint a vadnyugati sztorik, csak létezne valami nyom.

Ethan parányi irodája felé tartottak, a főépület egyik régebbi folyosóján.

A polidori

– És tudod, mi az izgalmas benne? A kérdés! Hogy miért nincsenek rémeink? Se filmen, se könyvben? Hová tűntek a vámpírok?

– Tudod, keveset tudok rólatok, magyarokról – jegyezte meg Ethan vidáman –, de abból, amit eddig meséltél, ez jellemző, nem? Lesz egy vámpírotok, akinek még csak az alkotói magyarok, a története nem, és mielőtt egyáltalán megismerhetnék otthon, eltűnik örökre. Igazi kelet-európai melankólia.

Nevettek.

– Régen ültünk össze – mondta Ethannek hirtelen, mert olyan szívesen folytatta volna ezt a beszélgetést. – Nem ugrunk be a Kulcs és Szarvasba?

– Feltétlenül, feltétlenül. Hamarosan.

– Jövő héten?

– Meglátjuk, öreg cimborá.

Aztán kimentek a folyosóra, Ethan bezárta az ajtót, elköszönt, tehát minden ugyanúgy ment, mint minden megbeszélésük után. Csak ő állt ott a váratlan felismeréssel, mert hirtelen a külső szemlélő perspektívájából látta magát. A túl lelkes, túlságosan hadaró magyart, aki doktori disszertációnak tart egy tanulmányt, hónapokon át összekeveri az udvariasságot a haverkodással, a mentorságot a munkaköri kötelességgel. Akinek túlzottan szüksége lett volna egy barátira, hogy egy ital mellett mindenféléről beszéljenek, de

A polidori

most ezt a tételt is lehúzta a fejben tárolt listájáról, miközben lassú léptekkel kísért az épületből.

10.

A Shoreditch nevű negyedről eddig csak annyit tudott, hogy itt állt az a rettenetes ház a vérmocskos szobával, ahol Sherlock Holmes először csillogtatta meg tudását. Olyannak is képzelte, mint Doyle első regényében, elhagyatott helynek a zavaros égbolt alatt. Shoreditch valójában bárokká alakított raktárépületekkel volt tele.

A magyarok, akik a lakótársán keresztül meghívták a házibuliba, pontosan ugyanolyan téglaházban laktak, mint ő. Az ajtót egy ismeretlen nyitotta ki, kezében egy üveg kommersz barackpálinkával.

– Kristóf? – kérdezte. – Igyál!

Nem mert tiltakozni. A kortytól azonnal könnybe lábadt a szeme és elfogta a honvágy tompa érzése.

Odabent vidám ujjongással fogadták.

– Szereted a mulatóst? – harsogta valaki. – Nem? Na, majd megszereted!

Az este viszonylag gyorsan veszítette el kohézióját és esett szét nyomasztó, rossz darabokra. Részeg magyarok a földszinten, a kertben, az emeleten. Magyarok, akik dolgoztak vagy hamarosan

A polidori

dolgozni fognak, akik otthoni Multifiltert meg itt vásárolt füvet szívtak, és amikor megtudták, mit tanul, barátságosan, bár kicsit értetlenül lapogatták a hátát és nyomták a kezébe az újabb teli poharakat.

Valamikor éjjel arra eszmélt, hogy a hátsó udvarból nézi az eget, amiből szinte teljesen kilúgozta a feketét a rengeteg fény. Egy nagyon szép lány támogatta, Katinak hívták és kék szeme volt. Rémllett később, hogy telefonszámot cseréltek.

Mire reggel lett, megfogadta, többet nem szidja Budapest éjszakai közlekedését, illetve rájött, hogy eddig egyszer sem érezte magát annyira egyedül, mint ezen az estén.

És ha nem is a vámpírok, hanem maguk a vámpírtörténetek az igazi szörnyetegek?

Kezdetben csak a tábortűz mellett mesélgettek a vérszívókról, keveset, azt is félve. A 18. század elején azonban megjelent a gótikus stílus az irodalomban, a rémtörténetek és a síron túli borzongás népszerűvé vált. A 19. század elején ezt átvették és elegánsan alakították a romantikusok. Közben elterjedtek a könyvek és maga az olvasás. Onnantól kezdve nem volt megállás, a fertőzés egyre gyorsabban terjedt.

Doktor Polidori volt az első szerző, aki irodalmi alkotásba zárta a vérszívót. Micsoda éjszaka lehetett az ott 1816-ban! A viharban

A polidori

szörnyek születtek a tó partján, és felbukkant Lord Ruthven, a Byronról mintázott, melankolikus vámpír.

Sikeres lett. Társak születtek mellé, mindegyik hozta a maga történetét.

Hetekkel később is fel tudta idézni azt az érzést, amikor hirtelen összeálltak a fejében a gondolatszilánkok. Leginkább ahhoz hasonlított, mintha hirtelen tisztára töröltek volna előtte egy ablakot, és most már világosabban látott egy történetet a túloldalán.

11.

Folyamatosan esszéket írt. Nők a viktoriánus irodalomban. Preraffaelita művészet. London körzeteinek fejlődése.

A leírt betűk számával egyenes arányban zsugorodott lelkesedése. Még nem tudta bevallani magának, hogy nem élvezi, amit tanul. Még nem bírta megírni a családjának, hogy legszívesebben hazamenne. Még nem merte elfogadni, hogy választott pályája sem itt, sem otthon nem számít többnek egy érdekes hobbinál.

Hatalmas mennyiségben olvasta a tizenkilencedik századi angol prózát. A naplójába már alig írt mást, csak összefoglalókat a régi

A polidori

kalandregények stílusában. November három, valahányadik fejezet, amelyben nem megy el várost nézni. November négy, ahol kiderül, hogy az ország területén minden hattyú a királynő tulajdona.

Mintha egy készülő regény fejezetcsontvázai lettek volna, amelyekről lerágták a felesleges szavakat.

Az egyetem főépülete a parknak csak egy töredékét foglalta el, de innen, a közeli dombról hatalmasnak tűnt. Neogótikus víziónak a tizenkilencedik század végéről, belső udvarokkal, kupolákkal és tornyokkal.

– Az egész olyan szörnyen brit – mondta Lucynek, aki mellette sétált –, hogy meg sem lepődnek, ha odalent éppen most ölnék meg az egyiptológia professzorát. Lehetőleg egy bronzkessel, a bezárt dolgozószobában.

A lány értetlenül mosolygott.

– Egyiptológia? Van ilyen a tanszék?

Sokadik fejezet, írta otthon a füzetébe, amelyben megölnek egy kitalált professzort, és hősünk ráébred, mennyire messze került a megszokott kulturális közegétől.

Még egy újabb fejezet, amelyben hősünk végül nem hívja el randizni a magyar lányt.

A polidori

– Azért örülök a legjobban, hogy találkoztunk – mondta Kati, akinek kék szeme volt és egyébként már dolgozott –, mert te vagy az egyetlen, akivel meg tudom beszélni, mit érzek –, és ebből mindent tudott, amit kellett.

Azért sokáig ültek még ott. Kati egyszer megjegyezte, milyen csendes. Azt felelte, kicsit fáradt.

hiányzik ez is: forralt bor

tökfőzelék

tejföl

balatoni üdülővárosok télen

12.

A vámpírtörténetek hatnak egymásra, mondta Ethan a legelején, és ez a gondolat sem hagyta nyugodni. Tedd ellenállóvá az egyiket vagy vedd el a képességét a másiktól, és hamarosan születik egy újabb történet, amiben a vámpírok úgy léteznek ezekkel a jellegzetességekkel, mintha örökké ilyenek lettek volna.

Felbukkant Polidori vámpírja, és onnantól kezdve a jelenség követi a fertőzések kórtünetét. A történetek újabb történeteket

A polidori

fialtak, a rémek szaporodtak, terjeszkedtek és benépesítették az irodalmat. Írók, költők, rendezők, színészek, festők, csupa-csupa polidori, a vámpírtörténetek gazdatestsei. Ki ne ismerné Drakulát? Nosferatut? De kinek mond valamit Bram Stoker neve? Sheridan LeFanu? Polidori?

Mindenki saját vámpírokat teremt, így zajlik az evolúció, a vámpírok hirtelen elégnak a napfényben, aztán megint nem, hol hat rájuk a fokhagyma, hol nem, vagy perzsel a feszület, vagy nem. De mindenhol vannak örök magányosok, és ki lehet magányosabb, mint egy otthonról menekülő magyar?

A napfénytől elzárt, végtelen birodalomban mindegyiküknek megvan a vadászterülete, de egymásba kapcsolódó, fiktív világok ezek. Szaporodnak is, ha újat teremt a jó Polidori doktor valamelyik utódja. Nosferatu egyszerű díszletajtaja Coppola Drakula-kastélyának ebédlőjébe nyílik, a messzeségben egymásba olvadnak a Londonok és a New Yorkok, a köd közös, néhol színes, néhol ócska utánszat. Bram Stoker grófja nem kedveli a szerepjátékvilágok urbánus poklában élő másolatokat, Carmilla flörtöl az újakkal, hintóján kikocsizik a fekete lokomotívokhoz. Délen New Orleans, északon a sarkkör, keleten iskoláslányok samurájkarddal, mindenhol ott vannak. És mindenki lenézi a satnyákat, akik már nem szívnak vért, szikráznak a napfényben, romantikus szeretőkként keresik a prédát, nem ragadozóként.

13.

Tizenharmadik fejezet: December

Antikváriumok mélyén a Charing Cross Roadon. – Gyűrött borítójú zsákmányokat ejt. – A viktoriánus London aspektusai esszé, 8000 szó – Történetcsírák, ha nem szökkennek szárba. – Egy rosszul sikerült prezentáció. – Arra várt, hogy bekopogtassanak és elhívják valahová, de nem tették. – London a felhők alatt, megkopva. – Viktoriánus társadalommodell, a viktoriánus öltözködés kultúrtörténete, viktoriánus újságírás. – Még egy rosszul sikerült prezentáció. – Esők és hideg reggelek. – Levelek otthonról, „milyen jó lehet neked ott, mindannyian irigykedünk ám”.

14.

Annyira egyedül érezte magát, hogy hosszú bolyongásokra indult a téli Londonban. Metrószerelvényekről bámulta az alagutakat, a csempézett megállókat, az elsuhanó zárt, félelmetes udvarokat. A szürke ég alatt Doré-metszetekké változott a város: barna téglafalak, ferde tetők, öreg kémények és vaslépcsők.

A polidori

Ijedten fedezte fel, hogy lassan megkedvelte a fish'n'chips büfék ecettel locsolt sült krumpliját meg a zsíros papírba csomagolt rántott halat.

Amikor nem a honvágy, az egyedüllét, az egyetem, a pénzügyi gondok vagy az örökös fejfájás foglalkoztatta, Drakula rejtélyén gondolkodott, aki a vámpírok fővárosává tette Londont. Nem csoda, hogy megtetszett itt a grófnak – köd, macskaköves sikátorok meg boltívek, hozzá társaságnak igazi kékvérű arisztokrácia. Csak úgy dobogott a hatalom a birodalom füsttől fekete szívében.

Minden vámpírtörténetben lakik egy szörnyeteg.

Minden vámpír Londonba szeretne menni.

kidolgozni!

Megnézte újra a *Nosferatut*, aztán a Coppola-féle *Drakulát*, ismétlésként előkerítette a könyvtárból a Lugosi Béla-féle hangosfilmes változatot. Amikor magyarul szólaltak meg a statiszták, tájszólassal ráadásul, megsajdult a szíve, és azon tűnődött, vajon tényleg felépítették Hollywoodban az Erdélynek álcázott tabáni parasztházakat?

Az első és utolsó magyar némafilm vámpírja egy balszerencsés filmalkotásban érkezett a magyar fikcióba, igazi kívülállóként.

A polidori

Származását tekintve még külföldi, ráadásul arisztokrata, birtoka nem Gödöllő vagy Nagycenk, hanem a mesék egyik fekete kastélya, még leendő arája is egy alpesi falu meg egy bécsi tébolyda lakója, de tudta, hogy a sorsa mégis Magyarországhoz fogja kötni.

Talán ki akart szabadulni, mielőtt nem késő. Nem akart itt született vámpirokat látni. Gögből? Elővigyázatosságból?

Elmenekült a jövője elől, ami csak kisztílúség és a belterjesség lehet.

Vagy egyszerűen egyedül érezte magát.

Esetleg elhagyta a nő, akibe szerelmes volt. Elhagyta a nőt, akibe szerelmes volt. Maryt? Minát?

Tudhatta volna, hogy az egyedüllét elől menekül az egyedüllétbe. Esetleg tudta, de nem érdekelte.

Eszébe jutott az is, vajon milyen lenne Budapest némafilm-verzióban, horrorfilmként, mert az egy dolog, hogy a Big Ben fekete-fehérben, de igazából az lett volna hangulatos, ha mondjuk a Halászbástya falán kúszik végig a vámpír begörcbített karmú árnyéka.

~~British Museum múmiák~~

~~British Museum érmegyűjtemény~~

A krími háború múzeuma

A polidori

Nem baj, hogy nem írsz, ha nem baj, hogy írok én. Miért ülök egyedül egy hideg országban? Te mindig olyan jól átláttad a dolgokat. Te tudnád.

15.

Utálom itt:

ostoba emberek

bürokrácia

tömeg

nem bírják kimondani a nevemet

Az összes lakótársa hazautazott karácsonyra, egyedül maradt a házban. A városban. Az országban. Több ezer kilométerre Budapestről, ahol sem a mértékegységek, sem a forgalom iránya nem stimmel, ahol padlószőnyeget tettek a fürdőszobába és külön csapból folyatták a jéghideget meg a tűzforrót.

Az egyedüllét legrosszabb pillanataiban pedig nehéz volt felidézni, pontosan miért is akart annyira elmenni Magyarországról – a moziban, mindkét oldalán egy-egy üres székkal, a szupermarketben

A polidori

bevásárláskor, a Portobello Road bolhapiacán egy olyan régi fotel előtt, amit a családja hiába keresett az Ecserin.

Mi lesz azzal a történettel, ami örökre eltűnik? Ha a történetek újabb történeteket fialnak, az eltűnt történetek már senkire sem hatnak.

A magyar vámpírt egy némafilmben menekítették ki a magyar fikcióból, mint ahogyan Drakulát szállították a kastélya földjével megtöltött ládában. Egy darabka fekete-fehér világba bújva, egy fémdobozban ment nyugatra.

Azonban az első városban rögtön nyoma veszett.

Szándékosan? Véletlenül?

Számít ez?

Ezt a lapot először kitepte a füzetből. Másnap mégis kiszedte a szemetesből, majd gondosan kisimítgatta.

16.

Az egyik délutánon vonatra ült és Brightonba utazott, Londontól délre. Egyszerűen elege lett a házakból és az utcákból, nyílt teret akart és sós illatú szelet.

A polidori

Brighton begubózott a téltre. A kihalt utcákon lélek sem járt, az állomástól lefelé vezető lejtő végében ólomszínben fortyogott a tenger.

Sokáig sétált a parton és a nyirkos kavicsokat rugdalta. Megtalálta a Brighton Palace Pier roncsait, amit magyarul nem nevezhetett másnak, csak mólónak, pedig egy magyar mólón soha nem fértek volna éttermek és mulatók. Nem maradt más belőle, csak a sós vízből kimeredő vasak és a korhadt deszkák, mintha a letűnt gőzkorszak gépleviatánját hagyták volna végleg kimúltni a part mellett. Felsétált a másik, működő mólóra. Játékgépek pittyegtek az üres termekben. Kiment a korláthoz, a kavargó ég alá. A parton kihalt panziók álltak, mintha Agatha Christie szereplőire várnának. Ismét régi filmekre gondolt, varázslókra és mesterdetektívekre, meg egy magyar vámpírra, aki a téli viharokkal megérkezik közéjük a kihalt városba.

A pincelabirintusából az egyik titkos ajtó Nosferatu kastélyába vezetett, ahol mindig kék volt az éjszaka. De Nosferatu nem szólt soha, csak furcsa árnyékát figyelte a falon, és egyébként sem volt teljesen felhőtlen a viszonyuk. Máskor a magas homlokú Drakulával sétáltak, aki nem beszélt magyarul. Le a híres meredek lépcsősoron, át Whitbybe, a tengerhez. Mind a kettőhöz, bár jobban kedvelték a régebbi öblöt, ahol súlyosan emelkedtek és süllyedtek a még színtelen hullámok. A másikba, ahol örökké az a hatalmas, apokaliptikus árnyalatú vihar dühöngött, csak a bőrkabátos ifjak jártak.

A polidori

Néha ellátogatott valamelyik régebbi Londonba, ahol a klubokban még keménykalapot vagy legalább öltönyt viseltek a többiek. A villódzó neonokat és az éjszakai bárakat messzire elkerülte, akárcsak az amerikai városok örökké gőzölgő sikátorait.

Különcnek tartották, de nem zavarta. Valaha szívből sajnálta azokat a vámpírgrófokat, akiket körülöngtek a hozzájuk túlzottan hasonlók.

De az régen volt.

Besötétedett, mire a vonat visszaért Londonba. Az első tíz perc után elszunnyadt a zötykölődés ritmusától, viszont meglepően frissen ébredt, mint aki több hónap álmatlan éjszakáját pótolta be egyetlen út alatt.

Hirtelen tudta, mit fog tenni másnap, azt is, pontosan melyik vonattal megy le az egyetemre, és különösen azt, mit fog mondani Ethannek.

17.

Másnap szikrázó napsütéssel kezdődött a nap, aztán beborult, mire az egyetemre ért. Ethant a szobájában találta, de nem tartotta fel sokáig. Nem volt különösebben hosszú mondanivalója.

A polidori

Persze más volt gondolatban megfogalmazni, mint a valóságban. Kétségek azonban nem kínozták. A rosszkedv is akkor rohanta meg igazán, amikor tudatosult benne, hogy valószínűleg utoljára ácsorog a parkban. A parkot nagyon szerette.

Londonba visszafelé azt nézte, hogyan keni szét az ablakon az esőcseppeket a szél, és arra gondolt, mennyire gyűlölte mindig az üres szobáját. De hamarosan búcsút mondhat ennek az érzésnek is. Harmincadikán felül a gépre és hazamegy, úgy, ahogyan utólag tervezte, de nem jön vissza többé. Nem folytatja tovább a tanulmányait. Valahol bánnia kellett volna, hogy mennyi munka és pénz és idő ment pocsékba, de nem érdekelt. Felszabadító érzés volt tudni, hogy nem lesz többé egyedül, és még felszabadítóbb volt végigolvasni a füzeté aktuálisan utolsó oldalát.

Mi történt, miután az első magyar némafilm vámpírja nyugatra ment? Mielőtt Lajthay filmje eltűnt vagy elpusztult volna, levetítették Bécsben. Lángra is lobbanthatta valamelyik német némafilmfesztiváliját: egy év múlva megszületik a Nosferatu. De az már egy másik történet másik vámpírral, és Európa nyugati részén szedett áldozatokat.

A Drakula halála nem talált otthon polidorit.

Pedig ha forgattak volna magyar rémfilm, megszülethetett volna a másik Budapest. Ahol a kartonlapra festett Lánchíd előtt hátracsapná

A polidori

a köpönyegét a rém. Vagy szaggatottan mozgó omnibuszokon utazna a Dunára néző sötét szállodája felé.

Külföldi gróf helyett jöhettek volna repülőhadnagyok és sanzonokat bűgő színésznők. A Párt mögött álló igazi árnyalakok, balszerencsés beatzenészek, olajszőkítő gengszterek.

De a szerzők sem írtak történeteket a Centrál kávéház különtermében gyülekező vámpírvadászokról, a hátborzongató hajszákról a Kerepesi temetőben vagy a csillaghegyi villa pincéjében bújó rettenetről.

Budapestnek sohasem lett saját vámpírja, pedig lehetett volna.

18.

Mire a vonat az egyetemről beért a pályaudvarra, teljesen besötétedett. Kristóf megállt, nagyot szippantott a levegőből, a lármából, a nyüzsgésből. Nem akart visszamenni a házba, és egyébként is zsongott a feje.

A Temze déli partján sétált inkább, az óriáskerék alatt. Valahol vett egy szendvicset, üres utcákon ballagott, könnyedén, mint akit nem nyomaszt semmi.

Mennyire másnak tűnt így az egész város.

Amikor talált egy nyitott kávézót, cukrot is elfelejtett tenni a

A polidori

papírpohárba, pedig gyűlölte a keserűt. Túlzottan lefoglalta, hogy görnyedve ült egy fotelben és kapkodva írt a fekete füzetébe.

19.

A némafilmvárosban reszketeg, kifényesedő-elsötétülő az ég, a világ, elnagyolt a város tetőinek vonala. Nem juthatott ki az utcára, mert a tébolyda ablakain rácsok voltak, a rozsdás vasajtók közül egy sem nyílt a külvilágba.

De mit keresne odakint?

Talán ha az ablakon túl egy rémbudapest sziluettjét látná, akkor lenne értelme. De az a város nem született meg soha és talán nem is fog.

A végtelenbe nyúló folyosókon vonszolta maga után a palástját. A ruha ugyanabból a sistergős-karcos feketeségből készült, mint a falak vagy a merev árnyékok.

Egyetlen ajtót lehetett csak használni, ami a kastélyba nyílt.

A nagyteremben gyönyörű menyasszonyai várták, és megint veszekedtek, persze, mint egy örökkévalóság óta minden alkalommal. Keserű, kicsit fásult civódás volt ez, eltúlzott, teátrális mozdulatokkal, begörbített, karmos ujjakkal, de az egészből hiányzott a régi tűz. Pedig már léteztek hangok, csak egyikük sem

A polidori

merete használni őket, ebben a sötét világban, ahol nem volt más, csak egy kastély, egy tébolyda és egy város, ami kizárólag a létezésére utaló jelekből állt.

– vége –

Juhász Viktor: A polidori

Az írásra a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd! 2.5 Magyarország licensze vonatkozik

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

Oszd meg, add tovább, de ne add el!